

Родина Роялів. Зламаний принц

КУПИТИ

Про книгу

Друга книжка із захопливої серії «Родина Роялів» розповість історію про пристрась, зраду та боротьбу за кохання. Головний герой, Рід Роял, має все: чарівну зовнішність, владу, багатство. Він - мрія кожної дівчини елітної школи, але в його житті з'являється Елла Гарпер.

ОДИН
КРОК, ЩОБ
ЗРУЙНУВАТИ
ЩАСТЯ

ВІД АВТОРКИ
БЕСТСЕЛЕРІВ ЗА
ВЕРСІЄЮ *THE NEW YORK TIMES*

ЕРІН БАТТ ЗЛАМАНИЙ ПРИНЦ

Ерін Ватт

РОДИНА РОЯЛІВ. ЗЛАМАННИЙ ПРИНЦ. Книга 2

Серія «Гра у спокусу»

Оригінальна назва: BROKEN PRINCE.

Опубліковано за домовленістю з Eastern European and Asian Rights Agency, Ltd.

Усі права застережено.

Переклад з англійської Еліни Чуби

Друга книжка із захопливої серії «Родина Роялів» розповість історію про пристрасть, зраду та боротьбу за кохання. Головний герой, Рід Роял, має все: чарівну зовнішність, владу, багатство. Він — мрія кожної дівчини елітної школи, але в його житті з'являється Елла Гарпер.

Їхні стосунки починаються як війна двох світів, але в цій битві зароджуються почуття, які змінюють усе. Коли одна помилка змушує Еллу піти, світ Ріда починає розпадатися. Чи зможе він довести, що його любов справжня?

Серія «Родина Роялів» від Ерін Ватт сподобається поціновувачам гарячих любовних історій із таємницями та стрімким перебігом подій.

Copyright © 2016. BROKEN PRINCE by Erin Watt

© Чуба Е. О., переклад, 2025

© Readberry, 2025

Фанатам, які люблять цю серію так палко, як і ми

Розділ перший



РІД

У будинку темно й тихо, коли вхожу в передпокій, що поряд з кухнею. Майже десять тисяч квадратних метрів, а тут нікого. На моєму обличчі розквітає широка усмішка. Брати кудись завіялися, економки немає і тато поїхав бозна-куди, тож масток Роялів у нашому з Еллою розпорядженні.

Господи-боже, так.

У кухні ледь не зриваюся на біг, щоби швидше підійнятися задніми сходами. Сподіваюся, Елла чекає на мене нагорі у своєму ліжку, вся така мила й сексуальна в одній із моїх старих футболок, що взяла її собі для сну. Було б навіть краще, якби це — все, що на ній буде... Пришвидшую крок, минаю свою спальню, кімнату Істона, стару кімнату Гіда й нарешті доходячу до дверей Елли, які, на жаль, зачинені. Швиденько стукаю, але у відповідь тиша. Насупившись, дістаю телефон із задньої кишені та надсилаю коротке повідомлення.

Де ти, крихітко?

Вона не відповідає. Постукую телефоном по нозі. Мабуть, вийшла ввечері зі своєю подругою Валері, що, власне, навіть добре, бо мені не завадило б прийняти душ, перш ніж знову побачу Еллу. Хлопці у Вейда викурили сьогодні тонну трави, а я не хочу засмердіти кімнату Елли.

Новий план: душ, поголитися, а потім відшукати свою дівчинку. Скидаю футболку, жмакаю її в руці й відчиняю двері у свою кімнату. Навіть не вмикаючи світла, роззуваюся і проходжу килимом до вбудованої ванної.

Не бачу її, але вчуваю запах.

Що, бляха?..

У ніздрі вдаряє нудотний аромат троянд, і я кидаюся до ліжка.

— Бути не може, — гарчу, коли вдається розгледіти темну постать на матраці.

Спину пронизує струмом роздратування, тому повертаюся до дверей і клацаю вмикачем. Але відразу ж про це шкодую, бо тьмяне жовте світло, що заливає кімнату, відкриває переді мною оголені вигини жінки, з якою не хочу мати нічого спільного.

— Якого *хріна* ти тут робиш? — гримаю на колишню татову дівчину.

Брук Девідсон сором'язливо всміхається.

— Я сумувала за тобою.

У мене відвисає щелепа. Вона зараз, бляха, серйозно? Швидко визираю в коридор, аби впевнитися, що Елли досі немає. Потім іду прямо до ліжка.

— Вимітайся, — гарчу, схопивши її за зап'ястя, щоб витягнути з ліжка. Дідько, тепер доведеться змінювати простирадла, бо якщо щось і смердить гірше за пивний перегар і косяк, то це Брук Девідсон.

— Чому? Раніше ти ніколи не скаржився. — Вона облизує свої червоні губи так, що думаю, це мало б бути сексуально, але в мене викликає лиш огиду. У мене в шафі чимало скелетів, про які Елла не здогадується. Таких, що її, безсумнівно, знудить. І жінка переді мною — один з них.

— Чітко пам'ятаю, як казав тобі, що ніколи більше й пальцем не торкнуся твоєї дешевої сраки.

Самовдоволення усмішка Брук в'яне.

— А я казала тобі не говорити так зі мною.

— Я говоритиму з тобою так, як хочу, — випльовую. Ще раз зиркаю на двері. Від розпачу починаю нервуватися. Брук не можна бути тут, коли повернеться Елла.

Як я в біса почну їй це пояснювати? Опускаю погляд на одяг Брук, розкиданий по всій підлозі, — крихітна мінісукня, мереживна білизна й пара туфель на шпильках.

Моє взуття якось опинилося біля її. Усе це скидається на повний безлад.

Хапаю каблуки Брук з підлоги та шпурляю їх на ліжку.

— Що б ти не задумала, я на це не поведуся. Вали звідси.

Вона кидає взуття назад, й один із каблуків, перш ніж упасти, дряпає мої голі груди.

— Змусь мене.

Я стискаю потилицю. Не думаю, що в мене є ще якісь варіанти, крім як силою витягти її і викинути геть. Що б я, бляха, сказав зараз, якби Елла побачила, як я волочу Брук зі своєї кімнати?

Агов, люба, не зважай. Це я сміття виношу. Дивись, я кілька разів переспав з дівчиною свого батька, а тепер, коли вони розійшлися, думаю, вона знову хоче залізти мені в труси. Нічого ж страшного, правда? І на цьому місці варто незграбно гигикнути.

Міцно притискаю кулаки до тіла. Гідеон завжди казав мені, що я сам собі рию яму, але, агов, це ж самознищення зовсім нового рівня. Я це зробив. Дозволив своїй злості на батька довести мене до того, що опинюся в одному ліжку з цією жінкою. Запевнив себе, що після того, що тато зробив мамі, він заслужив, щоб я переспав із його дівчиною за його спиною.

Ну, за що боровся, на те й напоровся.

— Одягайся, — сичу їй. — Цю розмову закінчено... — Зупиняюся, почувши звук кроків у коридорі.

Чую, як гукають моє ім'я.

Брук схиляє голову набік. Вона теж це чує.

От бляха. От бляха. От бляха.

Голос Елли прямо під моїми дверима.

— Ой божечку, Елла вдома, — каже Брук, коли моя кров стугонить у вухах. — У мене є новина, якою можу поділитися з вами обома.

Мабуть, це найдурніше з усього, що я міг утнути, але на думку спадає лише *виправити це*. Мені потрібно, щоб ця жінка *зникла*.

Тому випускаю все з рук і кидаюся вперед. Хапаю Брук за плече та стягую з матраца, але ця курва різко смикає мене вниз. Намагаюся не торкнутися її оголеного тіла, але таки втрачаю баланс. Вона користується цим і притискається до моєї спини. М'який смішок пихкає мені у вухо, коли її силіконові груди обпалюють мою шкіру.

Панічно дивлюся, як прокручується дверна ручка.

Брук шепоче:

— Я вагітна, і це твоя дитина.

Що?

Увесь мій світ зупиняється.

Відчиняються двері. Чарівний погляд Елли ковзає по мені. Я дивлюся, як вираз її обличчя змінюється з радісного на здивований.

— Ріде?

Застигаю на місці, але мій мозок працює з усіх сил, відчайдушно намагається вирахувати, коли ми із Брук востаннє були разом. Це було на День святого Патрика. Ми з Гідом зависали біля басейну. Він напився. Я напився. Він був як у воду опущений. Тато, Сав, Діна, Стів. Я не розумів цього всього.

Невиразно чую звук гикання Брук. Дивлюся на обличчя Елли, але насправді не бачу його. Варто щось сказати, але мовчу. Я зайнятий. Зайнятий панікою. Зайнятий роздумами.

День святого Патрика... Я ледь піднявся нагору й вирубився, а прокинувся від вологого, гарячого присмокування навколо мого члена. Знав, що це не Еббі, бо тоді вже порвав з нею, та й вона однаково не закрадалася в мою спальню. Але хто я такий, щоб відмовлятися від безплатного мінету?

Щелепа Елли відвисає, і вона щось говорить. Я не чую. Мене вже затягнуло у вихор провини й ненависті до себе, і вибратися з нього ніяк не вдається. Усе, що можу, — витріщатися на неї. Моя дівчинка. Найкрасивіша дівчина на всій планеті. Не можу відвести погляд від її золотистого волосся, тих великих блакитних очей, що благають мене пояснити.

«Скажи щось», — наказую своїм голосовим зв'язкам, які по-зрадницьки не піддаються.

Мої губи не ворухнуться. Відчуваю холодний дотик до шиї і здригаюся.

«Скажи щось, хай йому грець. Не дай їй ніти...»

Занадто пізно. Елла вилітає з кімнати.

Гучне ляскання дверей викидає мене з цього мороку. Ніби. Я досі не можу рухатися. Та я ледве дыхаю.

День святого Патрика... Це було більш ніж шість місяців тому. Я небагато знаю про вагітних, але Брук не схожа на одну з них. Цього не може бути.

Не може. Бути.

Не може. Бути. Щоб. Дитина. Була. Моя.

Руки шалено тремтять, але я підриваюся з ліжка й кидаюся до дверей.

— Справді? — долинає веселий голос Брук. — Ти йдеш за нею? Як ти їй це все поясниш, солоденький?

Розлючено обертаюся.

— Богом клянуся, жінко, якщо ти зараз же не виметешся з моєї кімнати, я викину тебе. — Тато завжди говорив, що чоловік, який підіймає руку на жінку, падає нижче її ніг. Тому я ні разу не вдарив жінку. Ніколи й потреби не було, поки не зустрів Брук Девідсон.

Вона не зважає на погрозу. Продовжує дражнитися, проговорюючи всі мої страхи.

— Що ти їй збрешеш? Що ніколи не торкався мене? Що ніколи не хотів мене? Як, думаєш, вона відповість, коли дізнається, що ти переспав з дівчиною свого тата? Думаєш, досі хотітиме тебе?

Я зиркаю на вже порожній дверний прохід. Чую приглушені звуки з кімнати Елли. Хочу кинутися коридором, але не можу. Не тоді, коли Брук досі в цьому будинку. Що, як вона вибіжить голодупа туди та скаже, що вагітна моєю дитиною? Як я поясню це Еллі? Як змушу її повірити мені? Треба, щоб Брук пішла, перш ніж зустрінуся з Еллою.

— *Вимітайся*, — виливаю на Брук увесь свій відчай.

— Хіба ти не хочеш спершу дізнатися стать дитини?

— Ні. Не хочу. — Дивлюся на її струнке оголене тіло й бачу маленький горбик на животі. Жовч заповнює рот. Брук не з тих, хто товстішає. Зовнішність — єдина її зброя. Отже, вона вагітна.

Але та дитина не моя.

Може, татова, але ясно як божий день, що *не* моя.

Розчахую двері й вибігаю. «Елло», — кричу. Не знаю, що скажу їй, але це краще, ніж узагалі промовчати. Досі проклинаю себе, що так по-дурному заціпенів. Господи, який же я гівнюк.

Гальмую біля дверей її спальні. Швидко окидаю оком кімнату, однак там порожньо. А потім чую його — низьке ревіння мотора спорткара. У пориві паніки мчу передніми сходами, а Брук регоче позаду мене, як відьма на Гелловін.

Кидаюся на вхідні двері, забувши, що ті замкнені, а коли нарешті відмикаю, бачу, що від Елли не лишилося і сліду. Вона, мабуть, погнала проїздом, як вітер. Лайно.

Каміння під ногами нагадує, що я лиш у джинсах. Крутнувшись на п'ятках, перестрибую три сходинки за раз, але зупиняюся як укопаний, коли на сходовому майданчику з'являється Брук.

— Бути не може, щоб ця дитина була моя, — гаркаю на неї. Якби батьком був справді я, Брук розкрила б карти значно раніше, а не тягнула б kota за хвіст. — І сумніваюся, що вона татова, бо інакше ти не витанцьовувала б голяка у мене в кімнаті, як дешева проститутка.

— Я вирішую, чия це дитина, — байдуже говорить вона.

— А докази де?

— Мені не потрібні докази. Одне моє слово проти твого. А до того, як будуть готові результати тесту на батьківство, я вже ходитиму з каблучкою на пальчику.

— Удачі в цьому.

Вона хапає мене за руку, коли намагаюся промчати повз.

— Мені не треба удача. У мене є ти.

— Ні. Якраз *мене* в тебе не було ніколи. — Струшую із себе її руку. — Я їду шукати Еллу. Ти можеш залишатися тут стільки, скільки захочеш. Мені обридли твої ігри.

Її крижаний голос зупиняє мене, перш ніж встигаю перетнути кімнату.

— Якщо зробиш так, що Каллум освідчиться мені, я скажу всім, що це його дитина. А не допоможеш, то всі повірять, що дитина твоя.

Я зупиняюся у дверях.

— Тест ДНК покаже, що це брехня.

— Може, — щебече вона, — але там буде сказано, що дитина належить Роялам. Ці тести не завжди можуть розрізняти родичів, особливо батька й сина. Цього буде достатньо, щоб посіяти сумнів у душі Елли. Тому запитую тебе, Ріде, чи хочеш ти, щоб я сказала світові, сказала *Еллі*, що ти станеш татусем? Бо я зроблю це. А якщо погодишся на мої умови, то ніхто ніколи не дізнається.

Я вагаюся.

— Ми домовились?

Зціплюю зуби.

— Якщо зроблю це, якщо впарю це... цю, — мені складно дібрати відповідне слово, — ідею про тебе своєму татові, ти даси Еллі спокій?

— Що ти маєш на увазі?

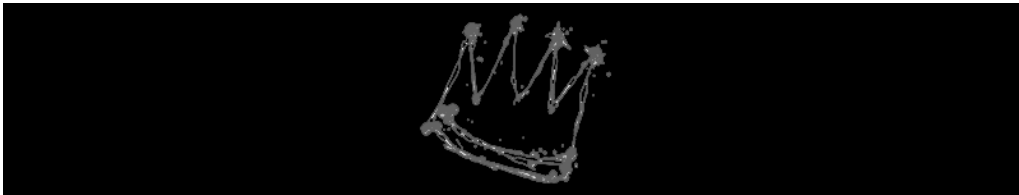
Я повільно обертаюся.

— Маю на увазі, курво ти така, що не смій хоч якось зачіпати Еллу. Ти не говоритимеш із нею, навіть щоб пояснити це... — Махаю рукою на її уже вдягнуте тіло. — Ти всміхаєшся, вітаєшся, але не лізеш у душу.

Я не довіряю цій жінці, та якщо можу укласти угоду заради Елли — і заради себе, — то зроблю це. Тато цю кашу заварив. Хай її і їсть.

— Домовилися. Ти обробляєш тата, і можете жити з Еллою довго та щасливо. — Брук сміється, коли нахиляється по своє взуття. — *Якщо* зможеш знову її добитися.

Розділ другий



Дві години по тому не тямлюся від хвилювання. Уже за північ, а Елли ще немає.

Вона може просто повернутися додому й нарешті накричати на мене? Мені треба, щоб вона сказала, що я козел, який не вартий її часу. І сказала це просто в обличчя, рознесла мене в пух і прах. Накричала, штовхнула, вдарила.

Вона мені, бляха, потрібна.

Перевіряю телефон. Вона поїхала вже кілька годин тому.

Вводжу її номер, але чую лише безперервну тяглість гудків.

Ще один дзвінок, і мене перекидає на голосову пошту.

Пишу:

Де ти?

У відповідь тиша.

Тато хвилюється

Брешу в надії, що хоч так отримаю відповідь, але телефон далі мовчить. Може, вона заблокувала мій номер? Ця думка жалить, але звучить ймовірно, тому біжу всередину одразу до кімнати брата. Елла не могла заблокувати нас усіх.

Ще тільки по п'ятій ранку, й Істон досі спить, але його телефон заряджається на приліжковій тумбі. Вмикаю його й пишу ще одне повідомлення. Їй подобається Істон. Вона виплатила його борг. Вона б відповіла Істонові, хіба ні?

Салют. Рід сказав, щось сталося. Ти ОК?

Нічого.

Може, вона припаркувалася біля дороги і йде узбережжям? Кладу телефон брата в кишеню на випадок, якщо Елла вирішить зв'язатися з ним, і мчу вниз на задній дворик.

На березі ні душі, тому біжу до маєтку Вортінгтона, що всього за чотири будинки від нашого. Там її теж немає.

Я оглядаю все навколо: кам'янисте узбережжя, океан, але не бачу нічого. Ні людей. Ні слідів на піску. Нічого.

Відчай змінюється панікою, коли біжу назад до будинку й залажу у свій «рендж ровер». Тримаючи палець на кнопці пуску двигуна, швидко поплескую кулаком по панелі приладів. Думай. Думай. Думай.

Валері. Вона, мабуть, у Валері.

Менш ніж за десять хвилин сиджу під будинком Вал, але на вулиці й натяку немає на блакитний спортивний кабріолет Елли. Навіть не заглушивши мотор «ровера», вискакую і спішу під'їзною доріжкою. За будинком автівки Елли теж немає.

Ще раз зиркаю на телефон. Сплигло більше часу, ніж я думав, але повідомлень однаково немає. Істонові теж. Годинник на екрані показує, що в мене за двадцять хвилин тренування з футболу, тобто Еллу чекають на роботі в пекарні. Ми зазвичай їздимо разом. Навіть після того, як вона отримала машину — подарунок від мого тата, — ми їздили разом.

Елла сказала, що це через те, що вона не любить водити. Я сказав їй, що небезпечно робити це вранці. Ми збрехали одне одному. Збрехали собі, бо ніхто з нас не хотів визнавати, — ми не могли

опиратися одне одному. Принаймні так це було для мене. Вона увійшла в коридор, розгублена й повна крихких надій, і відтоді я вже не міг триматись осторонь.

Мої інстинкти кричали, що через неї будуть проблеми. Тут вони схилили. Не через неї були проблеми. А через мене. Вони і досі є.

Рід-руйнівник.

Якби я нищив не наші з нею життя, це була би прикольна кличка.

Коли під'їжджаю, стоянка пекарні порожня. Хвилин п'ять безупинно гупаю у двері, і нарешті на порозі з'являється насуплена власниця — мабуть, Люсі.

— Ми зачинені ще годину, — говорить вона мені.

— Я Рід Роял, Еллін... — хто я їй? Хлопець? Зведений брат? Хто? — Друг. — Господи, навіть це не підходить. — Вона тут? Удома сталася біда.

— Ні, вона так і не прийшла. — Люсі схвильовано морщить чоло. — Я намагалася зв'язатися з нею, але так ніхто й не відповів. Вона така хороша працівниця, тож я подумала, що, може, їй так погано, що не може підняти слухавку.

Моє серце завмирає. Елла не пропустила і дня в пекарні, хоч для цього їй потрібно було прокидатися ні світ ні зоря і працювати майже три години перед початком занять.

— А, гаразд, вона, мабуть, вдома, у ліжку, — бурмочу, задкуючи.

— Зачекай хвилинку, — кричить мені в слід Люсі. — Що відбувається? Твій тато знає, що Елла зникла?

— Вона не зникла, мем, — кричу у відповідь, уже на півшляху до машини. — Вона вдома. Як ви і сказали, хвора. У ліжку.

Я жену зі стоянки й телефоную тренерові.

— У мене не вийде прийти на тренування. Сімейні обставини, — повторюю.

Приглушаю лайливі крики тренера Льюїса. Він закругляється за кілька хвилин.

— Гаразд, синку. Але чекаю твій зад завтра у формі рано-вранці.

— Слухаюся.

Повернувшись додому, бачу, що наша економка Сандра приїхала приготувати сніданок.

— Ви бачили Еллу? — запитую пухкеньку брюнетку.

— Та ні, — Сандра дивиться на годинник. — О такій годині її вже немає. Як і тебе, якщо вже на те пішло. Що відбувається? У тебе немає тренування?

— У тренера щось сталося вдома, — брешу. Мені так добре вдається брехати. Це стає майже другим Я, коли приховуєш правду двадцять чотири на сім.

Сандра цмокає.

— Сподіваюся, нічого серйозного.

— Я теж, — відповідаю. — Я теж.

Нагорі входжу до кімнати, яку варто було перевірити, перш ніж зриватися на пошуки. Може, вона десь заховалася, поки я намагався її знайти. Але в кімнаті Елли мертва тиша. Її ліжко досі застелене. Робочий стіл бездоганно чистий.

Перевіряю ванну кімнату, де теж ніби нічого не чіпали. Те саме з гардеробною. Увесь її одяг висить на однакових дерев'яних вішаках. Взуття вишикуване охайним рядком на підлозі. Тут же лежать нерозпаковані коробки й пакунки з одягом, що їй їх, мабуть, обирала Брук.

Змушуючи себе не почуватися негідником від того, що втручаюся в її особистий простір, порпаюся у приліжковій тумбі — порожньо. Якось понишпорив у кімнаті Елли, тоді, коли ще не довіряв їй, і там завжди лежала книжка поезій і чоловічий годинник. Годинник був точною копією татового. Він належав найкращому другові тата — Стіву, біологічному батькові Елли.

Зупиняюся серед кімнати й озираюся. Нічого тут не вказує на її присутність. Ні її телефона. Ні книжки. Ні її... О господи, ні. Її рюкзака немає.

Вириваюся із кімнати й біжу коридором до спальні Істона.

— Істе, прокидайся. Істе! — різко кажу.

— Що? — стогне він. — Уже час прокидатися? — він прокліпується і, розплющивши очі, мружиться. — От дідько. Я спізнююся на тренування. Ти чому ще не там?

Він вистрибує з ліжка, але не встигає нікуди рвонути, бо я хапаю його за руку.

— Ми не їдемо на тренування. Тренер знає.

— Що? Чому...

— Забудь про це зараз же. Який у тебе був борг?

— Був що?

— Скільки ти винен був тому букмекеру?

Він кліпає на мене.

— Вісім тисяч. А що?

Я швидко підраховую.

— Це означає, що в Елли залишилосядесь дві штуки, так?

— Елли? — він хмуриється. — А що з нею?

— Думаю, вона поїхала.

— Куди поїхала?

— Втекла. Зникла, — гарчу я. Відходжу від ліжка та крокую до вікна. — Тато заплатив їй, щоб вона залишилася. Дав їй десять тисяч. Подумай про це, Істе. Він мав заплатити цій сироті, яка заробляла на життя стриптизом, щоб вона переїхала до нас жити. Він, мабуть, збирався платити їй стільки ж щомісяця.

— Чому вона поїхала? — розгублено запитує все ще напівсонний Іст.

Я далі дивлюся у вікно. Щойно його сонливість зникає, він складає два плюс два.

— Що ти зробив?

О, починається.

Підлога під ним скрипить, коли він бігає кімнатою. Позаду себе чую, як він лається під носа, поки вдягається.

— Неважливо, — нетерпляче відповідаю. Обернувшись, швиденько перераховую йому місця, де вже був. — Як ти думаєш, де вона?

— У неї вистачить, щоб купити квиток на літак.

— Але вона не розкидається грошима. Не витратила майже нічого, поки була тут.

Істон задумано киває. Відтак ми перетинаємося поглядами й говоримо в один голос, ніби це ми тут близнюки, а не наші брати — Соєр і Себастьян.

— GPS.

Ми телефонуємо в GPS-компанію, якою володіє *Atlantic Aviation* і чий пристрій тато встановлює в кожнісіньку машину, яку купує. Послужливий асистент говорить нам, що нова «ауді S5» припаркована на автостанції.

Ми вибігаємо із дверей навіть раніше, ніж він починає зачитувати адресу.

— Їй сімнадцять. Десь такого зросту. — Тримаю руку на рівні підборіддя, коли описую Еллу касирці. — Блондинка. Блакитноока. — Очі як Атлантичний океан. Бурхливо сірі, холодно-блакитні, як на глибині в кілька сажнів. Я губився в цьому погляді купу разів. — Вона залишила мобільний. — Підіймаю свій телефон. — Нам треба його віддати.

Касирка цмокає язиком.

— Ой, звісно. Вона так поспішала поїхати звідси. Купила квиток до Гейнсвіллу. Знаєте, у неї бабуся померла.

Ми обоє з Істоном киваємо.

— О котрій поїхав автобус?

— Ой, та давно. Уже б мала доїхати до цього часу, — касирка тривожно хитає головою. — Вона так плакала, ніби їй розбили серце. Тепер цього не побачиш — щоб діти так любили стареньких родичів. Це було мило. Шкода дівчину.

Істон стискає долоні в кулаки поряд зі мною. Від нього хвилями віє злістю. Якби ми були наодинці, один з цих кулаків був би в моєму обличчі.

— Дякую, мем.

— Без проблем, любий. — Вона відпускає нас кивком.

Ми виходимо з будівлі й зупиняємося біля автівки Елли. Протягну руку, й Істон ляскає дублікатом її ключів по моїй долоні.

У салоні в середній консолі знаходжу дармовис із її ключами, поряд — книжку поезій, а між сторінками — щось, що скидається на документи автомобіля. У бардачок вона сховала свій телефон, на якому досі висвічуються мої непрочитані повідомлення.

Вона залишила все позаду. Все, пов'язане з Роялами.

— Ми поїдемо в Гейнсвілл, — твердо каже Істон.

— Я знаю.

— Татові скажемо?

Якщо сказати Каллумові Роялу, то зможемо взяти його літак. Тоді будемо там за годину. Інакше доведеться витратити шість із половиною годин на їзду.

— Не знаю, — потреба знайти її вже не така нагальна. Тепер я знаю, де вона. Можу до неї дістатися. Мені просто треба зрозуміти, з якого кута на це подивитися.

— Що ти зробив? — знову вимогливо запитує мій брат.

Я не готовий до хвилі ненависті, якою він мене накриє, тому мовчу.

— Ріде.

— Вона застукала мене із Брук, — хрипло відповідаю.

У нього відвисає щелепа.

— Брук? Татова Брук?

— Так, — змушую себе не відводити погляд.

— Якого хера? Як часто ти був із Брук?

— Кілька разів, — визнаю. — Але давно. І точно не минулої ночі. Я не торкався її, Істе.

Він стискає щелепи. Ледь стримується, щоб не вдарити мене, і не зробить цього. Не на публіці. Він чув ті самі слова від мами. *Не поганьте прізвище Роял, хлопці. Його легко зруйнувати, але значно тяжче вибудувати.*

— Тебе треба підвісити за яйця і відгамселити. — Він плює мені під ноги. — Якщо не знайдеш Еллу й не повернеш її, я буду перший у черзі, щоб подивитися на це.

— Справедливо, — намагаюся залишатися спокійним. Немає сенсу засмучуватися. Або перевертати її машину. Немає сенсу волати, хоч я ледь стримуюся, аби не заговорити й не випустити всю злість і огиду до себе назовні.

— Справедливо? — він пирскає з огидою. — Так тобі насрати, що Еллу домагатимуться всякі п'яниці в якомусь студмістечку?

— Вона з тих, хто виживає. Я впевнений, що вона в безпеці. — Слова звучать так смішно, що мені майже хочеться виблювати, коли вони вилітають з рота. Елла розкішна дівчина, і зараз вона сама. Ніхто не знає, що з нею може статися. — Ти хочеш відвезти додому її автівку, перш ніж поїдемо в Гейнсвілл?

Істон витріщається на мене.

— Ну? — нетерпляче запитую.

— Звісно. Чому ні? — Він вириває дармовис із моєї руки. — Маю на увазі, кому взагалі яке діло до того, що вона сексуальна сімнадцятирічна дівчина наодинці з майже двома штуками готівки? —

Мої пальці скручуються в кулаки. — Не те щоб якийсь наркоман під метом глянув на неї і подумав: «О, легка здобич. Та киця зростом приблизно метр шістдесят і важить менше, ніж моя нога. Ця не буде відбиватися...» — У мене збивається дихання. — ...І ще впевнений, що кожен чувак, на якого вона натрапляє, має хороші наміри. Жоден із них не потягне її темним провулком і не пустить по колу, поки вона не...

— Закрийся! — гарчу я.

— Нарешті, — Іст скидає руки догори.

— Про що ти? — Я ледь не задихаюся від люті. Картинки, що їх Істон змалював, змусили мене забажати перетворитися на Галка, щоб побігти до Гейнсвілля, руйнуючи все на своєму шляху, поки не знайду її.

— Ти поводився так, ніби тобі на неї байдуже. Може, ти й витесаний із каменю, але мені Елла подобається. Вона... вона була хороша для нас. — Його біль майже видимий.

— Я знаю, — слова виринаються з мене. — Знаю, бляха. — Моє горло стискається у вузлик болю. — Але... ми не були хорошими для неї.

Гідеон, наш старший брат, намагався сказати мені це від початку. Тримайся, бляха, від неї якомога далі. Їй не потрібна наша драма. Не руйнуй її, як я зруйнував...

— Що це ти маєш на увазі?

— Те, що ти почув. Ми отрута, Істе. Усі ми. Я спав з дівчиною тата, щоб помститися йому за те, яким козлом він був із мамою. Близнюки варяться в такому лайні, про яке я навіть знати не хочу. Твоя лудоманія неконтрольована. Гідеон... — я зупиняюся. Гід проходить своє коло пекла, але Істону про це знати не потрібно. — Ми їбануті на всю голову, чуваче. Може, їй буде краще без нас?

— Це не так.

Але я думаю, може, й так. Ми погано на неї впливаємо. Усе, чого Елла завжди хотіла, це жити нормальним, звичайним життям. У маєтку Роялів вона цього не отримає.

Якби не був справжнім егоїстом, я б пішов. Переконав би Іста, що Еллі буде найкраще залишатися якнайдалі від нас.

Натомість мовчу й думаю, що скажу їй, коли нарешті її знайдемо.

— Ходімо. Є ідея. — Різко розвертаюся і прямую до виходу.

— Я думав, ми їдемо в Гейнсвілл, — бурмоче Іст позаду мене.

— Це зекономить нам дорогу.

Ми йдемо прямо в кімнату охорони, де всучую сотню баксів охоронцеві, а він дає нам доступ до запису з камер спостереження у Гейнсвіллі. Хлопець відмотує плівку до моменту, коли прибуває автобус з Бейв'ю, і в мене ледь не зупиняється серце, поки оглядаю пасажирів. Потім воно падає в п'ятки, коли усвідомлюю, що Елли серед них немає.

— Якого дідька, — випалює Іст, коли ми йдемо з автостанції десять хвилин по тому. — Касирка сказала, що Елла була в тому автобусі.

Мої щелепи так міцно стиснуті, що ледь можу щось промовити.

— Мабуть, зійшла на іншій зупинці.

Ми важко крокуємо назад до «ровера» й залазимо всередину.

— Що тепер? — запитує він. Його очі звужені та злісно дивляться на мене.

Проводжу рукою по волоссю. Ми можемо об'їхати кожну зупинку на маршруті, але гадаю, що сенсу з цього як з цапа молока. Елла розумна та звикла тікати, миттю зникати з міста і створювати для себе нове життя. Вона навчилася цього від матері.

Ще один потяг нудоти заповнює шлунок, коли з'являється інша думка. Вона збирається влаштуватися в якийсь стрипклуб? Я знаю, що Елла робитиме все необхідне, щоб вижити, але від думки, що вона роздягатиметься для купки огидних збоченців, у мене закипає кров.

Мені треба її знайти. Якщо з нею щось трапиться через мене, я не зможу собі цього пробачити.

— Ми їдемо додому, — виголошую.

Мій брат виглядає спантеличено.

— Чому?

— У тата є найнятий слідчий. Він зможе знайти її швидше за нас.

— Тато ооскаженіє.

Сто відсотків. І я справлюся з наслідками якнайкраще, але саме зараз потреба знайти Еллу затьмарює все інше.

Розділ третій



Як Істон і передбачав, тато лютує, коли ми говоримо йому, що Елла зникла. Я не спав понад добу, тому виснажений. Надто виснажений, щоб іще з ним сьогодні сваритися.

— Чому *в біса* ви не зателефонували мені раніше? — гуде мій батько. Він одним кроком долає величезну вітальню маєтку, його тисячадоларові броги^{1} ляскають об блискучу паркетну підлогу.

— Ми подумали, що знайдемо її раніше, ніж до цього дійде, — коротко кажу.

— Я її законний опікун! Мені треба було повідомити. — Тато починає важко дихати. — Що ти зробив, Ріде?

Його розлючений погляд впирається в мене. Він не дивиться на Іста чи близнюків, на обличчях яких натягнуті однакові вирази стурбованості. Не здивований, що тато вирішив звалити всю провину на мене. Він знає, що мої брати йдуть за мною, що єдиний Роял, який міг вижити Еллу з дому, — це я.

Ковтаю слину. Дідько. Не хочу, щоб він знав, що в нас було щось з Еллою просто в нього під носом. Хочу, щоб він зосередився на її

пошуках, а не відривався на новини про те, що його син зустрічається із дівчиною, яка нещодавно стала частиною їхньої родини.

— Це був не Рід.

Тихе зізнання Істона приголомшує мене до глибини душі. Я зиркаю на брата, але він дивиться на тата.

— Це через мене вона поїхала. У нас була перепалка з моїм букмекером минулої ночі — я заборгував йому гроші, — й Елла злякалася. Цей чувак не з найприємніших, якщо розумієш, про що йдеться.

Вени на татовому чолі пульсують так, ніби зараз вибухнуть.

— Твій букмекер? Ти знову вліз у те лайно?

— Вибач, — Істон знизує плечима.

— Вибач? Ти втягнув Еллу в одну зі своїх брудних справ і налякав бідолаху так, що та аж втекла!

Тато сунеться на мого брата, тож я миттю заступаю йому шлях.

— Іст помилився, — твердо кажу, не дивлячись братові в очі. Я подякую йому пізніше за те, що взяв на себе вогонь. Зараз треба заспокоїти нашого старого. — Але що зроблено, те зроблено, досить, окей? Нам треба зосередитися на її пошуках.

Плечі тата опускаються.

— Слушно кажеш, — киває він, і його обличчя напружується. — Я зателефоную своєму детективу.

Він мовчки вилітає з вітальні, його важкі кроки відлунюють у коридорі. Уже за мить чути, як грюкають двері кабінету.

— Істе, — починаю.

Він обертається з поглядом убивці.

— Я зробив це не для тебе. А для неї.

Моє горло стискається.

— Знаю.

— Якби тато дізнався про... — Він зупиняється, насторожено зиркнувши на близнюків, які не промовили й слова впродовж усієї перепалки. — Це його відволікло б.

— Думаєте, детектив знайде її? — запитує Соєр.

— Так, — відповідаю із переконливістю, якої не відчуваю.

— Якщо вона використає паспорт своєї мами, ми точно зможемо її знайти, — запевняє наших молодших братів Іст. — Якщо ж виггадає, як

підробити документи... — Його плечі програло опускаються. — Я не знаю.

— Вона не може ховатися вічно, — послужливо каже Себ.

Ще й як може. Це найвинахідливіша людина з усіх. Якщо Елла схоче ховатися, вона робитиме це.

Мій телефон дзижчить у кишені. Квапливо дістаю його, але це не та людина, від якої хотілося б побачити повідомлення. До горла підступає жовч, коли бачу на екрані ім'я Брук.

Сорока на хвості принесла, що твоя принцеса зникла

— Елла? — з надією запитує Іст.

— Брук, — її ім'я обпалює мій язик.

— Чого вона хоче?

— Нічого, — бурмочу, коли вискакує наступне повідомлення.

Каллум, мабуть, не тямить себе від злості. Бідолаха. Йому потрібен хтось поряд.

Скрегочу зубами. Вона точно не закрутиста.

У наших безумних пошуках Елли я не дозволяв собі думати про вагітність Брук й угоду, яку ми вночі уклали. Тепер не можу цього ігнорувати, бо повідомлення продовжують надходити.

У тебе є завданнячко, Ріде

Ти пообіцяв

Відповідай мені, малий засранцю

Хочеш трохи мамодрами? Так?

Господи. Тільки не зараз. Ковтаю свій гнів і змушую себе відповісти.

Вгамуйся. Я поговорю з ним

— Чого вона хоче? — злісно перепитує Істон.

— Нічого, — відповідаю, залишаю його з близнюками у вітальні й повзу до кабінету тата.

Я не хочу цього робити. Справді, справді не хочу.

Стукаю у двері.

— Що там, Ріде?

— Звідки ти знав, що це я? — запитую, коли відчиняю.

— Бо відколи Гідеон поїхав, ти ватажок вашої щасливої братерської зграї, — тато випиває склянку, повну скотчу, поки тягнеться по добавку. А я ще дивуюся, чому не можу змусити Іста кинути пити.

Важко видихаю.

— Думаю, тобі варто зателефонувати Брук.

Не закоркувавши пляшку скотчу до кінця, тато різко зупиняється.

Ага, ти правильно розчув, старий. І, повір мені, я здивований не менше.

Коли він не відповідає, змушую себе повести цю розмову далі.

— Коли ти повернеш Еллу, нам знадобиться допомога. Хтось, хто забезпечить захист. — Мене нудить на цих словах. — Втручання жінки, гадаю. Елла була близька зі своєю мамою. Може, якби Брук була поряд частіше, Елла не втекла б.

Батько дивиться на мене спідлоба.

— Я думав, ти ненавидиш Брук.

— Скільки ще разів ти хочеш, щоб я повторив, що я цілковитий осел? — болісно всміхаюся.

Він досі дивиться на мене з недовірою.

— Вона хоче обручку й фату, а я не готовий до цього.

Дякувати богу. Гадаю, алкоголь вимив іще не *весь* його здоровий глузд.

— Тобі не треба з нею одружуватися. Лише... — облизую губи. Це гайки, як важко, але тисну далі, бо вклав угоду. Не можу допустити, щоби Брук розтринділа всім, що те дияволення — моє. — Лише знай, що це класно, якщо ти приведеш її назад. Я зрозумів. Нам треба про когось піклуватися. І когось, хто піклується про нас.

Хоч ця частина правда. Кохання Елли дало мені шанс повірити, що я можу бути кращою людиною.

— Це щедро із твого боку, — сухо каже тато. — І дідько, може, ти й маєш рацію. — Він бере повну склянку. — Ми знайдемо її, Ріде.

— Сподіваюся.

Тато натягнуто всміхається до мене, і я виходжу з кімнати. Коли двері зачиняються, чую, як він дістає телефон і говорить:

— Брук, це Каллум. Маєш хвилинку?

Швидко відсилаю їй повідомлення.

Готово. Не кажи йому про дитину. Це лише відволіче його

У відповідь вона присилає мені емодзі з піднятим великим пальцем. Тонкий металевий чохол впирається мені в пальці, коли стискаю телефон, стримуючи в собі бажання жбурнути його у стіну.

Розділ четвертий



— Ріде. — Валері Керрінгтон ловить мене на газоні за школою, її волосся до підборіддя розвівається на свіжому жовтневому вітрі. — Чекай.

Неохоче зупиняюся, обертаюся до пари темних очей, що пронизують мене. Вал завбільшки зі смурфетку, але з рисами командирки. Було б непогано мати когось із її звичкою йти напролом на нашій лінії нападу.

— Я запізнююся на тренування, — бурмочу.

— Та мені байдуже, — вона схрещує руки. — Тобі варто припинити гратися зі мною в ігри. Якщо не скажеш, що відбувається з Еллою, присягаюся, зателефоную до поліції.

Відколи Елла поїхала, минуло вже два дні, а ми досі не отримали ні слова від того детектива. Тато змушує нас ходити до школи, ніби нічого не сталося. Він сказав директорові, що Елла хворіє вдома, — тобто те саме, що я зараз скажу Вал.

— Вона вдома хворіє.

— Повна. *Туфта*.

— Серйозно.

— Тоді чому я не можу її провідати? Чому вона не пише й не відповідає на дзвінки? Не холера ж у неї, врешті-решт! Це *застуда* — від такого є ліки. І все ж таки у неї має бути змога бачитися із друзями.

— Каллум ледь не на карантин її посадив, — брешу.

— Я тобі не вірю, — відверто каже вона. — Думаю, щось тут не так, дуже серйозно не так. І якщо ти мені не скажеш що, я тобі дам по яйцях, Ріде Рояле.

— Вона вдома хворіє, — повторюю. — У неї застуда.

Рот Валері розкривається. Потім закривається. Потім знову відкривається, щоб роздратовано крикнути:

— Ну ти і брехло.

Вона не кидає слів на вітер, тож, як і обіцяла, замахується коліном мені по яйцях.

Мене пронизує нестерпним болем.

— Сучий *син*.

Мої очі сльозяться, коли хапаюся за своє хазяйство.

Валері йде, не промовивши більше ні слова.

Позаду лунає гучне улюлюкання. Поки я досі тримаюся за місце удару й стогну, до мене підкрадається Вейд Карлайл.

— Чим це ти таке заслужив? — запитує він з усмішкою. — Відшив її?

— Щось типу того.

Він пробігає рукою по своєму плутаному білявому волоссю.

— Ти хоч підстрахувати мене зможеш чи нам ліпше піти спершу знайти лід?

— Я підстрахую, придурку.

Ми йдемо у спортзал: я кульгаю, а Вейд крекче, як старигань. Спортзал заброньовано для футбольної команди між третьою і шостою, тобто в мене є три години потренуватися, поки і тіло, і розум не відмовлять. Саме це я і роблю. Тягаю залізо, поки руки не перетворюються на желе, доводжу себе до стану чистої виснаженості.

Пізніше тієї ночі я йду в кімнату Елли й лягаю на її ліжко. Аромат від її шкіри слабшає з кожним моїм приходом. Знаю, що це ще й через мене. Іст заглянув минулої ночі та сказав, що кімната смердить мною.

Гаразд, будинок тхне. Брук тут щоночі, відколи поїхала Елла; її руки — на татові, а погляд — на мені. Час від часу її долоня опускається на живіт, ніби попередження: якщо перетну межу, вона

вивалить на нас новину про свою вагітність. Дитина, мабуть, татова, тобто це мій зведений брат чи сестра, але я не знаю, що з цим робити або як побачити в цьому щось іще, крім як те, що Брук тут, а Елла ні — ідеальний символ усього, що не так у моєму світі.

Наступний день нічим не відрізняється.

Живу як на автопілоті: відсиджую заняття, не чуючи ні слова з того, що кажуть учителі, а потім прямую на поле на пообіднє тренування. На жаль, це не справжня гра, тож не можна нікого бити.

Сьогодні ввечері буде домашня гра проти «Девлін-Хай», а їхня лінія захисту розпадається, як дешева іграшка, після кожного розіграшу. Доведеться відлупцювати їхнього квотербека. Доведеться грати до оніміння. А коли приїду додому, сподіваюся, буду надто вичавлений, щоб зациклюватися на Еллі.

Вона якось запитала мене, чи я б'юся заради грошей. Аж ніяк ні. Я б'юся, бо мені це подобається. Подобається відчуття мого кулака в чиємусь обличчі. Самому взагалі байдуже на біль, що розцвітає, коли хтось інший мене вдаряє. Це схоже на реальність. Але я ніколи цього не потребував. Ніколи нічого не потребував, поки вона не з'явилася. Тепер, коли її немає поряд, мені важко дихати.

Підходжу до задніх дверей будівлі саме тоді, коли звідти вилітає гурт хлопців. Один із них штовхає мене в плече, а потім гаркає:

— Дивися куди йдеш, Рояле.

Я напружуюся, коли перетинаюся поглядом із Деніалом Делакортом — паскудою, яка накачала Еллу наркотиками на вечірці минулого місяця.

— Радий знову тебе бачити, Делакорте, — протягую. — Здивований, що твоя гвалтівна срака ще досі в Астор-Парку.

— Даремно, — глузує він. — Зрештою, сюди беруть усю наволоч без розбору.

Не знаю, кого він має на увазі — мене чи Еллу.

Перш ніж встигаю відповісти, між нами пробігає дівчина, руками вона прикриває обличчя. Гучне, здавлене ридання миттю відриває нас обох, і ми дивимося, як вона біжить до білого «пасату» на студентській стоянці, а потім залазить усередину.

Він знову обертається до мене із самовдоволеною усмішкою.

— Це хіба не дівчина близнюків? Що сталося? Їм уже набридла їхня іграшка?

Озираюся і ще раз дивлюся на дівчину, але це точно не Лорен Донован. Ця — висока і струнка білявка. Лорен же маленька рудоволоска.

Обернувшись, змірюю Деніала презирливим поглядом.

— Не знаю, про що ти говориш. — Стосунки близнюків із Лорен, м'яко кажучи, заплутані, але це їхні справи, і я не збираюся подавати Делакурту кулі проти своїх же братів.

— Звісно, не знаєш. — Його губи кривляться. — Ви, Рояли, хворі. Близнюки ділять одну дівчину на двох. Істон трахає все, що рухається. Ти з татусем шпехаєш одну й ту саму дірку. Ви зі своїм старим порівнюєте замітки про Еллу? Закладаюся, що так.

Міцно стискаю кулаки. Вмазати цьому придурку, може, буде й добре, але його татко — суддя штату, тому, гадаю, буде важко відкупитися від звинувачень у нападі, які висунуть Делакурти.

Востаннє, коли я побився в Асторі, тато пригрозив відіслати близнюків до військової академії. Нам удалося все загладити, бо кілька інших дітей схотіли поклястися, що той інший нікчема поліз перший. Не пам'ятаю, чи так воно було насправді. Усе, що пам'ятаю, — те, як він сказав, що моя мама наркоманка та проститутка, яка покінчила життя самогубством, лише щоб здихатися мене й моїх братів. Відтак на очі ніби червона полуда опустилася.

— Ой, а ще я чув, що сирітка Елла завагітніла від твого татуса, — переможно каже Деніал. — Каллум Роял — педофіл. Закладаюся, що раді директорів *Atlantic Aviation* таке сподобається.

— Ти краще тримав би язик за зубами, — попереджаю.

Стрибаю на нього, але поряд ніби з-під землі виринає Вейд і тягне мене назад.

— Що ти збираєшся зробити, вдарити мене? — глузує Деніал. — Мій тато — суддя, не забув? Тебе затягнуть за ґрати так швидко, що аж запаморочиться.

— А твій тато знає, що єдиний спосіб, яким ти отримуєш усіх дівчат, це той, коли ти накачуєш їх наркотиками?

Вейд відштовхує Деніала.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

BOOK2GO
ЕЛЕКТРОННІ КНИГИ

КУПИТИ